

## Arrest

nr. 292 343 van 26 juli 2023  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY  
Rue de la Draisine 2/004  
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 21 april 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 maart 2023 tot weigering van de aanvraag tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf als student en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 5 juni 2023.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster wordt op 8 september 2020 een visum lang verblijf met het oog op het volgen van hogere studies in België toegekend, geldig van 15 september 2020 tot 14 maart 2021. Op 20 september 2020 betreedt zij het Belgische grondgebied. Zij ontvangt een elektronische A-kaart, geldig tot 31 oktober 2021.

1.2. Op 20 oktober 2021 dient verzoekster een aanvraag in tot verlenging van haar verblijfsmachtiging als student. Verzoeksters A-kaart wordt verlengd tot 31 oktober 2022.

1.3. Op 29 september 2021 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in tot verlenging van haar verblijfsmachtiging als student.

1.4. Verweerder richt op 19 oktober 2022 volgende brief aan verzoekster:

*“De Dienst Vreemdelingenzaken overweegt om een einde te stellen aan uw verblijf in het kader van studies in België op basis van artikel 61/1/4 van de wet van 15.12.1980 om volgende redenen:*

*Na 2 jaar bachelor behaalde u maar voor 12 credits terwijl u er in principe minstens 45 moet behalen om in aanmerking te komen voor de verdere verlenging van uw A-kaart*

*U maakt de zelfde bijlage 32 over als vorig jaar, zonder bewijzen van solvabiliteit van de garant, er werden immers vorig jaar ook geen loonfiches of een aanslagbiljet van de garant overgemaakt. De garant dient over min. 2575,48 euro netto per maand te beschikken om voldoende solvabel te zijn.*

*De minister of zijn gemachtigde kan, na een beslissing te hebben genomen met toepassing van artikel 61/1/4 van de wet, in voorkomend geval, aan de student het bevel geven om het grondgebied te verlaten.*

*Echter, vooraleer tot dit besluit over te gaan wordt u de mogelijkheid geboden om gehoord te worden en belangrijke elementen mee te delen aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Indien u en/of uw familieleden die u vervoegen over elementen beschikken waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van het dossier, kan u de bewijzen van deze elementen voorleggen.”*

Deze brief wordt verzoekster op 14 november 2022 ter kennis gebracht. In antwoord op deze brief legt verzoekster op 28 november 2022 enkele bijkomende stukken voor.

1.5. Op 2 maart 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van hernieuwing van de machtiging tot verblijf als student. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“Wettelijke basis:*

*Art 61/1/4, §1 van de wet van 15.12.1980: De Minister of zijn gemachtigde stelt een einde aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of weigert een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2, in de volgende gevallen:*

*1° de student voldoet niet langer aan de gestelde voorwaarden, met uitzondering van artikel 60, §3, eerste lid, 7° en 8°;*

*Overwegende dat betrokkene naar België kwam in september 2020 met een D visum voor studies aan de VUB, bachelor in social sciences; dat ze na twee academiejaren 2021-21 en 21-22 een totaal van amper 38 studiepunten behaalde.*

*Overwegende dat ze bij de aanvraag tot verlenging van de verblijfskaart op 30.09.2022 een bijlage 32 overmaakte zonder bewijzen van solvabiliteit van de garant; dat ze in antwoord op ons schrijven van 19.10.2022 enkele rekeninguittreksels van de garant voorlegt waaruit niet blijkt dat hij zou beschikken over een gemiddeld maandinkomen van minstens 2575.48 EUR; dat uit nazicht van de Dolsis-gegevensbank zelfs blijkt dat de betrokken garant niet werkt. Rekeninguittreksels worden niet aanvaard als bewijs van voldoende regelmatige en stabiele bestaansmiddelen.*

*Overwegende dat betrokkene dus allerm minst voldoet aan de voorwaarden voor verlenging van haar verblijf, aangezien ze geen bewijs van voldoende bestaansmiddelen kan voorleggen in de zin van artikel 60 § 3, 5° en artikel 61,2°\**

*Overwegende dat haar verblijfskaart is vervallen op 31 10.2022.”*

1.6. Eveneens op 2 maart 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“Gelet op artikel 104/1 of 104/3, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;*

*Overwegende dat de genaamde [E.S.]  
geboren te [...], op [...],  
van Turkije nationaliteit,*

verblijvende te [...]

gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren ;

#### REDEN VAN DE BESLISSING:

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 13° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van volgende feiten.*

*Artikel 7 : « Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat In sen internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde geval ten, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen : (...) »*

*13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf»,*

*Op datum van 02.03.2023 wordt in toepassing van artikel 61/1/4 van de wet van 15.12.1980 besloten om een aanvraag tot vernieuwing van een machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2 te weigeren.*

*Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15/12/1980. Zo blijkt de duur van het verblijf in België niet van die aard om de banden met het land van herkomst te kunnen verliezen. Betrokkene kwam op 09.09.2020 naar België met een visum om hier te studeren. De machtiging tot verblijf was steeds beperkt tot de duur van de studies en tijdelijk van aard.*

*Dit het administratief dossier blijkt evenmin dat de gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan deze beslissing of dat er sprake is van een gezins-en familieleven in de zin van art 8 EVRM.*

*Er werden geen relevante elementen aangevoerd die het nemen van de beslissing zou kunnen verhinderen of beïnvloeden naar aanleiding van de brief verstuurd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 19.10.2022 waarbij betrokkene overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15.12.1980 de kans werd geboden te worden gehoord met oog op het nemen van deze beslissing*

*Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan onderhavig bevel om het grondgebied te verlaten.*

*In uitvoering van artikel 104/1 of 104/3, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen. tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving”.*

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 7, 60, § 3, 5°, 61, 2° en 61/1/4, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 104 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de motiverings-plicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel. Zij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Na een theoretische toelichting verduidelijkt zij haar middel als volgt:

*“Remarques liminaires*

L'ordre de quitter le territoire se présente comme la conséquence directe de la décision de refus de renouvellement de séjour, de sorte que les illégalités qui grèvent cette décision de refus de renouvellement entachent également l'ordre de quitter le territoire.

La partie défenderesse a choisi de motiver la décision de refus de renouvellement de séjour sur deux motifs (solvabilité du garant et nombre de crédits obtenus), sans qu'on puisse considérer qu'elle aurait pris la même décision pour un seul de ces motifs uniquement.

L'illégalité grevant l'un des motifs doit donc suffire à mener à l'annulation de la décision.

Considérer que la partie défenderesse aurait pris la même décision, pour un seul des motifs, reviendrait à se substituer à son appréciation, ce que ne peut faire votre Conseil.

#### *i. Première branche*

La décision de refus de séjour repose sur une erreur manifeste d'appréciation, viole l'article 61, §§1-3 de la loi du 15 décembre 1980, et est mal motivée et viole le principe de confiance légitime, en ce que la partie défenderesse déclare que la partie requérante ne bénéficie pas de moyens d'existence suffisants pour assurer la couverture financière de son séjour pour études pour l'année académique 2022-2023.

La partie défenderesse estime que tant l'annexe 32 (engagement de prise en charge) que les extraits de compte de Monsieur [B.A.] sont insuffisants pour démontrer la solvabilité du garant, que le système DOLSIS indique que le requérant ne travaille pas et que les extraits de compte ne sont pas « acceptés » pour démontrer la régularité et la suffisance des moyens de subsistance.

Or:

- La requérante n'a pas changé de garant depuis l'introduction de sa demande de visa en 2020 : Monsieur [B.] a toujours été son garant de sorte que le changement d'attitude de la partie adverse quant à la preuve des ressources suffisantes déposées par la requérante est déraisonnable et injustifiée. En effet, l'engagement de prise en charge de Monsieur [B.] et ses revenus ont été acceptés pour l'année académique 2020-2021 et pour l'année académique 2021-2022 de sorte qu'il est incompréhensible de comprendre pourquoi la requérante ne remplirait plus soudainement les conditions posées au renouvellement de son séjour pour l'année 2022-2023 ;

- La partie défenderesse reproche à la requérante de ne déposer « que » des extraits de compte de son garant, ce qui ne permet pas de démontrer que les revenus dont il dispose sont de minimum 2575,48 EUR. Or, ces extraits de compte ont toujours été déposés - montant moyen de 3146€/mois qui dépasse largement les exigences légales - et la requérante ne comprend pas pourquoi ces derniers ne sont soudainement plus acceptés comme moyens de preuve des moyens de subsistances réguliers et suffisants ;

- Le garant de la requérante est pensionné, ce que la partie adverse sait puisque cela a été précisé dans le dossier VISA, et il est donc normal qu'aucune donnée n'est présente dans le système DOLSIS :

Données concernant les personnes de référence en Belgique Personne de référence 1

Nom: [B.]

Prénom: [A.]

[...]

Activité professionnelle: Divers

Autre métier: Retired person

Et dans la demande de VISA initiale :

To the Belgian Consulate of Istanbul,

The documents related to [S.E.]'s grantor for the student visa are attached.

1-Belgian ID card ([A.B.])

2-List of his family members ([A.B.]) (shows he lives with his wife and son)

3-Bijlage 32 form taken from municipality in Belgium (states [A.B.] is going to be [S.E.]'s grantor through her university education in Belgium- the original signed document has already been sent with the application)

4-Last 6 months bank document showing that his salary (retirement salary) is stable.

5-Document that shows he is retired. (As the grantor is retired, he does not receive monthly pay sips, the retirements salary is being received through bank and the information about the payment comes attached to the payment as stated in the document no:6)

6-Detailed salary statements of last three months from the bank (states the information related to the retirement salary)

7-Bank card to prove the account receiving the salary belongs to him

Quoiqu'il en soit, ni la loi ni l'arrêté royal n'impose que le garant travaille ni qu'il apparaisse dans le système DOLSIS de sorte que la motivation n'est pas pertinente et est insuffisante ;

- La requérante n'a jamais sollicité la moindre aide financière aux autorités belges de sorte que rien ne permet de douter du fait qu'elle dispose des moyens de subsistances requis ;  
C'est, en soi, un élément de preuve dont l'Office des étrangers aurait dû tenir compte puisque la preuve des moyens de subsistance peut être rapportée partout élément pertinent.

- S'il doit par impossible être conclu que le garant de la requérante n'a pas les ressources suffisantes nécessaires, force est de constater que l'article 61, §3, LE prévoit que « L'examen visant à vérifier si le ressortissant d'un pays tiers dispose de ressources suffisantes est fondé sur un examen individuel du cas d'espèce ». La partie défenderesse aurait dû, sur la base de cette disposition et son devoir de collaboration procédurale, se tourner vers la requérante (et/ou son (et/ou son conseil dont il a le contact) pour obtenir davantage d'informations, quod non en l'espèce, ou à tout le moins, pas de manière effective. En effet, dans le courrier « droit d'être entendu » transmis à la requérante du 19 octobre 2022, il est indiqué qu'elle transmet « la même annexe 32 que l'année dernière, sans preuve de la solvabilité du garant, car aucune fiche de paie ou déclaration fiscale du garant n'a été soumise l'année dernière non plus. Le garant devrait disposer de 2575,48 euros nets par mois au minimum pour être suffisamment solvable. » Or comme expliqué supra, la partie requérante est partie du principe raisonnable que les données transmises pour son garant étaient suffisantes puisqu'elle a été autorisée au séjour depuis deux années avec les mêmes documents et que son garant n'a pas changé, les revenus mensuels dont il dispose ayant même augmenté ;

Les motifs relatifs à l'insuffisance des moyens de subsistance est donc grevée d'illégalités.  
Dès lors, le moyen est fondé.

## *ii. Deuxième branche*

La partie défenderesse a méconnu les articles 61/1/4 de la loi du 15 décembre 1980 et 104 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981, et a violé ses obligations de minutie et de motivation.

D'une part, la partie défenderesse commet des erreurs dans les faits qu'elle analyse : la partie requérante n'a pas obtenu un visa D pour faire des études à la VUB en sciences sociales, comme affirmé dans la décision, mais bien à la KUL pour des études en « Business Administration ».

Il s'agit d'une erreur sur un point essentiel, puisque la partie défenderesse semble avoir considéré que la partie requérante est inscrite depuis 2020 en sciences sociales pour estimer qu'elle tarde dans ses études, alors qu'elle n'a entamé celles-ci qu'en 2021.

L'irrégularité de ce motif doit donc mener à l'annulation de la décision.

D'autre part, la partie défenderesse se réfère aux années «2021-21 et 21-22 » (nos accents), ce qui est à nouveau erroné puisqu'elle ne vise pas différentes années académiques.

Elle vise ensuite « un total d'à peine 38 crédits » (nous soulignons) sans en déduire la moindre conséquence claire "en fait", ni présenter une motivation "en droit" quant au fait qu'obtenir 38 crédits pourrait être un motif de refus. Cette motivation est manifestement insuffisante, en fait et en droit, pour fonder la décision contestée.

Enfin, il ne serait pas raisonnable et il est contraire au principe de proportionnalité de tenir rigueur du premier échec de la requérante (année en Business Administration), puisqu'elle s'est réorientée depuis et a été autorisée à (continuer de) séjourner en qualité d'étudiant suite à sa réorientation. Le requérante devrait être autorisée à poursuivre encore 1 année d'études (donc 2 en tout pour la même orientation), avant qu'un tel examen d'« excessivité des études » ne soit mené, examen qui ne découle pas clairement de la décision. Dès lors, le moyen est fondé.

## *iii. Troisième branche*

L'ordre de quitter le territoire étant l'accessoire, ou à tout le moins la conséquence directe de la décision de refus de séjour, l'illégalité de cette dernière entraîne automatiquement l'illégalité de l'ordre de quitter le territoire."

## 2.2. Verweerder repliceert in zijn nota met opmerkingen als volgt:

"Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie terecht besloot tot de weigering van de aanvraag tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid student met bijgaand bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis). De kritiek van verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Preliminair werpt verzoekende partij dat de bestreden beslissingen gesteund zijn op enerzijds het feit dat de garant onvoldoende solvabel is en anderzijds op de vaststelling dat verzoekster te weinig creditbewijzen behaalde.

Verzoekster is van mening dat de onwettigheid van één van deze motieven voldoende zou moeten zijn om de bestreden beslissing te vernietigen.

Verwerende partij wenst te benadrukken dat deze stelling van verzoekster volstrekt onjuist is. Beide motieven ondersteunen immers op zichzelf de bestreden beslissing voldoende.

Zelfs indien de kritiek van verzoekende partij terecht zou zijn alsdat de garant wel voldoende solvabel zou zijn, dient te worden vastgesteld dat het gegeven dat verzoekster te weinig creditbewijzen behaalde, de bestreden beslissing voldoende ondersteunen.

De kritiek van de verzoekende partij heeft immers uitsluitend betrekking op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden bestuurlijke beslissing. Als zodanig kan zij niet leiden tot het doen aannemen van een schending van bovenvermelde rechtsregels, noch kan zij, bijgevolg, een nietigverklaring van de bedoelde beslissing verantwoorden. (zie ook: R.v.St. nr. 155.690, 28 februari 2006; R.v.St. nr. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. nr. 111.882, 24 oktober 2002; R.v.St. nr. 73.094, 17 april 1998).

In een eerste onderdeel acht verzoekende partij bovenvermelde regels geschonden doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht zou besluiten dat hij niet over voldoende financiële middelen zou beschikken voor het academiejaar 2022-2023.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie argumenteert hieromtrent in de eerste bestreden beslissing als volgt:

“Overwegende dat betrokkene naar België kwam in september 2020 met een D visum voor studies aan de VUB, bachelor in social sciences, dat ze na twee academiejaren 2021/21 en 21/22 een totaal van amper 38 studiepunten behaalde.

Overwegende dat ze bij de aanvraag tot verlenging van de verblijfskaart op 30.09.2022 een bijlage 32 overmaakte zonder bewijzen van solvabiliteit van de garant, dat ze in antwoord op ons schrijven van 19.10.2022 enkele rekeninguittreksels van de garant voorlegt waaruit niet blijkt dat hij zou beschikken over een gemiddeld maandinkomen van minstens 2575,48 euro, dat uit nazicht van Dolsis-gegevens-bank zelfs blijkt dat betrokken garant niet werkt. Rekening uittreksels worden niet aanvaard als bewijs van voldoende regelmatige en stabiele bestaansmiddelen.

Overwegende dat betrokkene dus allerm minst voldoet aan de voorwaarden voor verlenging van haar verblijf, aangezien ze geen bewijs van voldoende bestaansmiddelen kan voorleggen in de zin van artikel 60, §3, 5° en artikel 61, 2° van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekster begrijpt niet waarom dhr. [B.], zijnde de garant, zijn inkomsten niet worden aanvaard voor huidig academiejaar gezien deze wél werden aanvaard voor de vorige twee academiejaren.

Verwerende partij benadrukt dat de stukken neergelegd in het kader van de aanvraag tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student verschillen van deze die in het verleden werden neergelegd.

De kritiek van verzoeker is dan ook niet ernstig.

Er worden bovendien slechts drie bankafschriften voorgelegd waaruit de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie terecht geen voldoende bewijs van solvabiliteit van de garant kon afleiden.

Het gegeven dat de garant gepensioneerd zou zijn doet hieraan geen afbreuk.

Bovendien merkt verwerende partij op dat de vaststelling dat de garant niet werkt geenszins het determinerend motief van de bestreden beslissingen vormt, zoals verzoeker lijkt voor te houden.

Verzoeker kan zich geenszins verschuilen dat zij in de waan was dat deze bewijsstukken zouden moeten volstaan gezien zij reeds twee jaar gemachtigd werd tot verblijf in de hoedanigheid van student.

Verweerder benadrukt dat de bewijslast van de aanvraag bij verzoekster ligt. Zij dient haar aanvraag op zorgvuldige wijze van alle nuttige stukken te stofferen.

Zie:

*“De Raad benadrukt evenwel dat het aan de vreemdeling die voorhoudt over een verblijfsrecht te beschikken toekomt om hiervan het bewijs te leveren en dat het bestuur niet in de plaats van de betrokken vreemdeling overtuigingsstukken moet verzamelen. Het staat dan ook onmiskenbaar aan de aanvrager die zich beroept op een recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie c.q. Belg om alle nuttige stavingstukken voor te leggen bij het bestuur teneinde aan te tonen dat hij voldoet aan de verblijfsvoorwaarden. Het is de aanvrager die het bestuur in kennis moet stellen van alle hiertoe relevant geachte gegevens. Ook op de verzoekende partij rust dus een plicht om zijn aanvraag op zorgvuldige wijze te stofferen. In casu was de verzoekende partij, gelet op de vermeldingen in de bijlage 19ter, des te meer op de hoogte van de verplichting die op haar rust om haar verblijfsaanvraag te staven met concrete bewijselementen.” (RvV nr. 194 385 van 26 oktober 2017)*

*Hoe dan ook stelt verwerende partij vast dat zelfs indien de kritiek van verzoekende partij alsdat de garant wél voldoende solvabel zou zijn terecht zou zijn, dient te worden vastgesteld dat de overige motieven de aangevochten beslissing voldoende ondersteunen.*

*De kritiek van de verzoekende partij heeft immers uitsluitend betrekking op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden bestuurlijke beslissing. Als zodanig kan zij niet leiden tot het doen aannemen van een schending van bovenvermelde rechtsregel, noch kan zij, bijgevolg, een nietigverklaring van de bedoelde beslissing verantwoorden. (zie ook: R.v.St. nr. 155.690, 28 februari 2006; R.v.St. nr. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. nr. 111.882, 24 oktober 2002; R.v.St. nr. 73.094, 17 april 1998).*

*In een tweede onderdeel acht verzoeker bovenvermelde rechtsregels geschonden doordat de bestreden beslissing verkeerde elementen zouden bevatten.*

*De verweerder wijst op het feit dat waar de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie melding maakt van het gegeven dat verzoekster een visum type D verkreeg met het oog op studies aan de VUB, zij eigenlijk de studies Business Administration aan de KU Leuven bedoeld.*

*Verzoekster wijzigde immers van studietraject zodat zij op heden wél studies volgt aan de VUB, zijnde de opleiding social sciences.*

*Waar de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie melding maakt van de academiejaren 2021-21 en 21-22 wenst verweerder te benadrukken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie logischerwijze de academiejaren 2020-2021 en 2021-2022 bedoelde.*

*Dit blijkt bovendien ook uit het administratief dossier.*

*Deze materiële misslagen kunnen hoe dan ook in geen geval tot een nietigverklaring van de bestreden beslissingen leiden.*

*Zie naar analogie:*

*“De materiële misslag, wat het cijfer 1459, 50 betreft, doet geen afbreuk aan het kennelijk redelijk motief dat geen afdoende bewijs is geleverd over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken en aan de mogelijkheid voor verzoeker om, aan de hand van het motief in de bestreden beslissing, het juiste bedrag te kennen.” (RvV nr. 84 403 van 10 juli 2012)*

*Bovendien stelt verwerende partij zich de vraag welk belang verzoeker heeft bij de desbetreffende kritiek gezien deze materiële misslagen geen afbreuk doen aan de deugdelijke motivering van de bestreden beslissingen.*

*Daar waar verzoeker aangeeft dat de gemachtigde vaststelt dat zij na twee academiejaren slechts 38 creditbewijzen behaalde, doch zou nalaten te argumenteren waarom dit dan wel een weigeringsmotief zou zijn wenst verweerder te benadrukken dat in de brief dd. 19.10.2022 duidelijk wordt aangegeven dat verzoekster minstens 45 credits moet behalen om in aanmerking te komen voor verdere verlenging van haar A-kaart.*

*Verzoekster kan dan ook niet ontkennen op de hoogte te zijn van de redenen waarom de verdere verlenging van haar A-kaart haar werd geweigerd.*

*Verzoekende partij ontwikkelt in een derde onderdeel tevens een middel tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit bevel zou een gevolg zijn van de eerste bestreden beslissing.*

*Dienaangaande laat de verweerder gelden dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd in toepassing van artikel 7, al. 1, 13° van de Vreemdelingenwet.*

*Verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij haar beroep gericht tegen dit bevel, gelet op de ter zake voorliggende gebonden bevoegdheid van de gemachtigde van de Staatssecretaris.*

*Verweerder merkt tevens op dat deze beslissing een afzonderlijke en zelfstandige beslissing uitmaakt, die geenszins een loutere gevolgbeslissing is van eerste bestreden beslissing.*

*Het loutere feit dat beslissingen terzelfdertijd worden betekend, maakt niet dat zij hierdoor een enige en ondeelbare beslissing zouden vormen (zie naar analogie R.v.St. nr. 222.740 dd. 05.03.2013).*

*Ook recent nog oordeelde de Raad van State dat de beslissingen zelf niet met hun wijze van betekening mogen worden verward (R.v.St. nr. 222.740 dd. 05.03.2013)*

*Zie ook:*

*“Waar verzoekster betoogt dat de tweede bestreden beslissing volledig steunt op de eerste bestreden beslissing en dat om deze reden een nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de tweede bestreden beslissing eveneens dient te worden vernietigd, wijst de Raad er verder op dat zij er aldus aan voorbij gaat dat de tweede bestreden beslissing is gegrond op eigen juridische en feitelijke motieven. In ieder geval dient daarnaast te worden gewezen op voorgaande bespreking waarbij werd vastgesteld dat verzoekster geen gegrond middel tot nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing heeft aangevoerd.” (R.v.V. nr. 96.152 dd. 30.01.2013)*

*De beschouwingen van verzoekende partij zijn dan ook niet ernstig, en kunnen niet worden aange-nomen. De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoeker de hernieuwing tot machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student diende te worden geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten.*

*De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.*

*De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheids-verplichting waarvan verzoekster de schending aanvoert.”*

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62, § 2 van de Vreemdelingen-wet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

2.4. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te gaan met de gegeven motieven en betoogt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, doelt zij op een schending van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het vertrouwensbeginsel kan daarnaast worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

2.5. Het in de eerste bestreden beslissing, de beslissing tot weigering van verlenging van het verblijf als student, toegepaste artikel 61/1/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*“§ 1. De minister of zijn gemachtigde stelt een einde aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of weigert een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2, in de volgende gevallen:*

1° de student voldoet niet langer aan de gestelde voorwaarden, met uitzondering van artikel 60, § 3, eerste lid, 7° en 8° ;

2° het verblijf van de student dient andere doeleinden dan de studies.

De minister of zijn gemachtigde trekt de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student in wanneer de student valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2, weigeren in de volgende gevallen:

1° de instelling voor hoger onderwijs waar de student is ingeschreven heeft niet voldaan aan haar wettelijke verplichtingen met betrekking tot sociale zekerheid, belastingen, rechten van werknemers of de arbeidsomstandigheden;

2° de instelling voor hoger onderwijs waar de student is, ingeschreven is bestraft wegens zwartwerk of illegale arbeid;

3° de instelling voor hoger onderwijs waar de student is ingeschreven is opgericht of opereert met als voornaamste doel onderdanen van een derde land toegang te verschaffen tot het Rijk;

4° de instelling voor hoger onderwijs waar de student is ingeschreven maakt het voorwerp uit of heeft het voorwerp uitgemaakt van een vereffening of faillissement of er vindt geen economische activiteit plaats;

5° de student oefent een illegale beroepsactiviteit uit of levert meer arbeidsprestaties dan voorzien in artikel 10, 2° van het koninklijk besluit van 2 september 2018 houdende de uitvoering van de wet van 9 mei 2018 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse onderdanen die zich in een specifieke verblijfssituatie bevinden;

6° de student verlengt zijn studies op overdreven wijze;

7° de student wordt geacht een bedreiging te vormen voor de openbare orde, de nationale veiligheid of de volksgezondheid.

De Koning bepaalt de gevallen waarin de student geacht wordt zijn studies op overdreven wijze te verlengen, zoals bedoeld in het eerste lid, 6°.

§ 3. [...].”

Meer concreet geeft de eerste bestreden beslissing aan te zijn genomen in toepassing van artikel 61/1/4, § 1, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat de aanvraag tot vernieuwing van de machtiging tot verblijf als student moet worden geweigerd indien de student “niet langer [voldoet] aan de gestelde voorwaarden, met uitzondering van artikel 60, § 3, eerste lid, 7° en 8°”.

Artikel 60, § 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De onderdaan van een derde land voegt de hiernavolgende documenten bij zijn aanvraag:

1° een kopie van zijn geldig paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel;

2° het bewijs dat hij de vereiste retributie, zoals voorzien in artikel 1/1, betaald heeft, indien deze verplichting op hem van toepassing is;

3° een attest afgegeven door een instelling van hoger onderwijs dat het volgende bewijst:

a) hetzij dat hij ingeschreven is aan de instelling voor hoger onderwijs om voltijds hogere studies of een voorbereidend jaar te volgen;

b) hetzij dat hij toegelaten is tot de studies;

c) hetzij dat hij ingeschreven is voor een toelatingsproef;

De Koning bepaalt de voorwaarden waaraan dit attest dient te voldoen.

4° indien hij jonger dan achttien jaar is, het bewijs van toestemming van zijn ouders of, in voorkomend geval, van de persoon die de voogdij uitoefent;

5° het bewijs, geleverd conform artikel 61, dat hij gedurende het geplande verblijf zal beschikken over voldoende bestaansmiddelen, om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk;

6° het bewijs dat hij beschikt of zal beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt gedurende zijn verblijf;

[...]”

Artikel 61 van de Vreemdelingenwet stelt nog het volgende:

“§ 1. Het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, zoals bepaald in artikel 60, § 3, eerste lid, 5°, wordt geleverd door het overleggen van een of meerdere van de hiernavolgende documenten:

1° een attest uitgaande hetzij van een internationale organisatie of een nationale overheid, hetzij van een gemeenschap, gewest, provincie of gemeente, hetzij van een instelling voor hoger onderwijs, luidens hetwelk de onderdaan van een derde land een beurs of een lening geniet of eerstdaags zal genieten;

2° een verbintenis tot tenlasteneming aangegaan door een natuurlijke persoon, die hetzij de Belgische nationaliteit bezit hetzij als burger van de Unie een verblijfsrecht heeft van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of een andere lidstaat van de Europese Unie hetzij als onderdaan van een derde land toegelaten of gemachtigd is om voor onbepaalde duur op het grondgebied van het Rijk of een andere lidstaat van de Europese Unie te verblijven hetzij een familielid tot in de derde graad is, waarbij deze zich ertoe verbindt, ten opzichte van de onderdaan van een derde land, de Belgische Staat en ieder bevoegd openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn, voor de duur van het geplande verblijf vermeerderd met twaalf maanden, de kosten van gezondheidszorgen, verblijf, studie en repatriëring van de onderdaan van een derde land ten laste te nemen;

3° enig ander bewijsmiddel van voldoende bestaansmiddelen.

De Koning bepaalt de voorwaarden waaraan het attest, bedoeld in het eerste lid, 1°, de verbintenis, bedoeld in het eerste lid, 2°, en de persoon die deze verbintenis aangaat, moeten beantwoorden.

§ 2. De Koning bepaalt het minimumbedrag van de bestaansmiddelen waarover de onderdaan van een derde land moet beschikken.

Bij de beoordeling van deze bestaansmiddelen wordt onder meer rekening gehouden met de middelen die afkomstig zijn van een subsidie, een beurs, een toelage of het wettig en regelmatig uitoefenen van een winstgevendende activiteit buiten de tijd die normaal aan de studie moet worden gewijd.

§ 3. De beoordeling of de onderdaan van een derde land over voldoende bestaansmiddelen beschikt is gebaseerd op een individueel onderzoek van het geval."

Artikel 61/1/5 van de Vreemdelingenwet bepaalt ten slotte als volgt:

*"Elke beslissing tot weigering, beëindiging, intrekking of niet-vernieuwing van de machtiging tot verblijf houdt rekening met de specifieke omstandigheden van elk geval en eerbiedigt het evenredigheidsbeginsel."*

2.6. In de eerste plaats stelt verweerder vast dat verzoekster in september 2020 naar België kwam met een visum type D voor het volgen van een bachelor in social sciences aan de Vrije Universiteit Brussel (VUB) en dat zij na twee academiejaren een totaal van amper 38 studiepunten behaalde.

In dit verband voert verzoekster correct aan dat de feitenvinding van verweerder niet geheel correct is. Zo blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster een visum type D verkreeg voor het volgen van de bachelor Business Engineering aan de Katholieke Universiteit Leuven (KUL), en niet voor de aangehaalde opleiding aan de VUB. Gedurende het academiejaar 2020-2021 volgde zij de voormelde opleiding aan de KUL, maar zij behaalde slechts 24 van de opgenomen 60 studiepunten. Voor het academiejaar 2021-2022 veranderde zij vervolgens van studie en vatte zij de bachelor in social sciences aan de VUB aan. Zij behaalde dit academiejaar 12 van de opgenomen 60 studiepunten.

Fundamenteel is de kritiek van verzoekster dat verweerder weliswaar wijst op behalen van *"amper 38 studiepunten"* na twee academiejaren, maar dat hij hieraan geen duidelijke feitelijke gevolgtrekking of een motivering in rechte heeft verbonden die een motief kan vormen voor de weigering van verlenging van het verblijf als student. Deze feitelijke vaststelling kan volgens verzoekster de eerste bestreden beslissing dan ook niet dragen.

Dit standpunt van verzoekster dient te worden bijgetreden. Zo stelt de Raad vast dat de eerste bestreden beslissing in rechte enkel steunt op artikel 61/1/4, § 1, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en de vaststelling dat verzoekster niet langer voldoet aan de voorwaarden voor het verblijf als student. Verweerder duidt echter nergens concreet op welke voorwaarde voor het verblijf als student, waaraan verzoekster niet langer zou voldoen, hij precies doelt, waar hij vaststelt dat verzoekster na twee academiejaren slechts 38 studiepunten heeft behaald. Verweerder maakt enkel concreet melding van het niet langer voldaan zijn aan de voorwaarde van de voldoende bestaansmiddelen in artikel 60, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, maar de vaststelling dat verzoekster na twee academiejaren slechts 38 studiepunten behaalde houdt hiermee geen verband. Verweerder uit hooguit een kritische bedenking bij de voortgang die verzoekster maakt met haar hogere studies in België, maar zonder dat hij hierbij de feitelijke gevolgtrekking maakt dat zij haar studies op overdreven wijze zou verlengen of aangeeft toepassing te maken van de mogelijkheid om de verlenging van de verblijfsmachtiging te weigeren op grond van artikel 61/1/4, § 2, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Dit laatste betreft ook een facultatieve grond om de verlenging van de verblijfsmachtiging niet toe te staan, terwijl het in de eerste

bestreden beslissing toegepaste artikel 61/1/4, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet in beginsel een verplichte grond betreft.

De Raad besluit dat de vaststelling dat verzoekster na twee academiejaren “*amper 38 studiepunten*” behaalde op zichzelf genomen inderdaad niet kan volstaan als motief om op grond van artikel 61/1/4, § 1, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet de verlenging van het verblijf als student te weigeren. Verweerder kan niet overtuigen waar hij in zijn nota met opmerkingen het tegendeel tracht voor te houden. De Raad benadrukt nogmaals dat dit de enige juridische grond betreft in toepassing waarvan de eerste bestreden beslissing is genomen. Aan dit alles wordt ook geen afbreuk gedaan door de vermelding in de brief van 19 oktober 2022 die verweerder richtte aan verzoekster dat zij na twee jaar “*in principe minstens 45 [studiepunten] moet behalen om in aanmerking te komen voor de verdere verlenging van uw A-kaart*”, waarop verweerder wijst in zijn nota.

2.7. Zoals reeds werd aangehaald, motiveert verweerder in de eerste bestreden beslissing verder dat verzoekster niet aantoonde nog te voldoen aan de voorwaarde om voor het academiejaar 2022-2023 te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals vereist in artikel 60, § 3, 5° juncto artikel 61, 2° van de Vreemdelingenwet. Hij verduidelijkt dit als volgt:

*“Overwegende dat ze bij de aanvraag tot verlenging van de verblijfskaart op 30.09.2022 een bijlage 32 overmaakte zonder bewijzen van solvabiliteit van de garant; dat ze in antwoord op ons schrijven van 19.10.2022 enkele rekeninguittreksels van de garant voorlegt waaruit niet blijkt dat hij zou beschikken over een gemiddeld maandinkomen van minstens 2575.48 EUR; dat uit nazicht van de Dolsis-gegevensbank zelfs blijkt dat de betrokken garant niet werkt. Rekeninguittreksels worden niet aanvaard als bewijs van voldoende regelmatige en stabiele bestaansmiddelen.”*

Verzoekster merkt op dat zij steeds dezelfde garant had en dat voor de academiejaren 2020-2021 en 2021-2022 de tenlasteneming door en inkomsten van deze garant wel telkens werden aanvaard. Zij wijst er op voor de voorgaande academiejaren ook steeds rekeninguittreksels te hebben voorgelegd om de inkomsten van de garant aan te tonen. Nog benadrukt zij dat het bedrag van de maandelijkse inkomsten van de garant dat blijkt uit de rekeninguittreksels, dit is gemiddeld 3.146 euro, het wettelijk vereiste bedrag ruimschoots overschrijdt. De wijziging in de houding van het bestuur inzake het bewijs van de voldoende bestaansmiddelen is volgens haar bijgevolg kennelijk onredelijk en niet gerechtvaardigd. Zij betoogt ook dat er geen vereiste bestaat dat de garant werkt of is opgenomen in het DOLSIS-systeem. Ten overvloede merkt zij op dat de garant gepensioneerd is, waarvan het bestuur volgens haar kennis had, en het dus normaal is dat hij niet kon worden teruggevonden in het DOLSIS-systeem. Zij is ten slotte van mening dat in de gegeven omstandigheden verweerder, in toepassing van artikel 61, § 3 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, haar om bijkomende informatie of stukken ter zake had moeten vragen.

Bij haar aanvraag tot verlenging van het verblijf als student legde verzoekster een attest van tenlasteneming (bijlage 32) van de garant voor, evenals rekeninguittreksels die aangeven dat de garant maandelijks vanuit Nederland een IVA-uitkering (Inkomensvoorziening Volledig Arbeidsongeschikten) ontvangt van het Uitvoeringsinstituut Werknemersverzekeringen (UWV). Deze stortingen van het UWV bedragen telkens ruim meer dan het door verweerder vooropgestelde minimumbedrag van 2.575,48 euro netto waarover de garant moet kunnen beschikken opdat verzoekster kan worden toegelaten tot een (verder) verblijf in het kader van hogere studies. Gelet op dit alles moet worden aangenomen dat verweerder in de eerste bestreden beslissing niet zozeer stelt dat het inkomen van de garant onvoldoende hoog is, maar wel dat onvoldoende het bewijs is geleverd van voldoende bestaansmiddelen voor het (verder) verblijf als student omdat de voorgelegde rekeninguittreksels volgens verweerder geen aanvaardbaar of toereikend bewijs vormen van deze bestaansmiddelen.

In dit verband moet evenwel samen met verzoekster worden vastgesteld dat zij het gevraagde visum type D met het oog op volgen van hogere studies in België verkreeg op basis van een attest van tenlasteneming van dezelfde garant waarbij eveneens slechts rekeninguittreksels werden gevoegd in verband met de IVA-uitkering die de garant maandelijks ontvangt van het UWV in Nederland. Verzoeksters verblijf als student werd ook reeds een eerste keer verlengd, ook al lagen ook toen geen bijkomende bewijsstukken ter zake voor. Verweerder stelt in zijn nota weliswaar dat de stukken die werden neergelegd in het kader van de aanvraag tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf als student verschillen van deze die in het verleden werden voorgelegd, wat op zich correct is, maar het betreft enkel een nieuw attest van tenlasteneming van dezelfde garant en nieuwe rekeninguittreksels die aantonen dat de garant nog steeds dezelfde uitkering uit Nederland ontvangt. Om deze reden is het betoog in de nota dat bij de aanvraag tot

hernieuwing van de machtiging tot verblijf als student slechts drie bankafschriften werden voorgelegd ook weinig pertinent, nu deze integendeel net de continuïteit van de uitkering uit Nederland aantonen gedurende de afgelopen jaren. Dit nog daargelaten het gegeven dat een dergelijk motief als dusdanig niet valt te lezen in de eerste bestreden beslissing. In de eerste bestreden beslissing duidde verweerder integendeel nergens waarom hij van mening is dat de voorgelegde rekeninguittreksels, die eerder blijkbaar wel volstonden, thans niet langer kunnen volstaan.

In de gegeven omstandigheden mocht verzoekster er in alle redelijkheid van uitgaan, en erop vertrouwen, dat zij er, om het bewijs te leveren van voldoende bestaansmiddelen voor het verdere verblijf als student, mee kon volstaan om andermaal een attest van tenlasteneming door dezelfde garant en rekeninguittreksels die aantonen dat de garant nog steeds dezelfde uitkering uit Nederland geniet voor te leggen. Minstens mocht in de gegeven omstandigheden van een zorgvuldig handelend bestuur inderdaad worden verwacht dat het verzoekster specifiek zou hebben verzocht om, wat de bestaansmiddelen van de garant betreft, andere bewijsstukken in verband met de uitkering uit Nederland voor te leggen, indien dit nodig werd geacht.

Nu de voorgelegde rekeninguittreksels duidelijk aangeven dat de garant een IVA-uitkering ontvangt van het UWV in Nederland, ziet de Raad trouwens ook niet in wat de relevantie is van het motief dat uit de Dolsis-databank niet blijkt dat de garant werkt in België of waarom hij verzoekster in de uitnodigingsbrief vroeg om loonfiches of om een aanslagbiljet over te maken. Zoals verzoekster terecht stelt, geldt er geen wettelijke vereiste dat de garant in België moet werken als werknemer of zelfstandige.

2.8. Verzoekster dient daarnaast ook te worden bijgetreden in haar standpunt dat de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, een direct gevolg is van de eerste bestreden beslissing en dat dit bevel ook nadrukkelijk steunt op deze eerste bestreden beslissing, waardoor de nietigverklaring van deze laatste bestreden beslissing ook aanleiding geeft tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Het betoog van verweerder in de nota dat verzoekster geen belang zou hebben bij het aanvechten van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten omdat dit is genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 13° van de Vreemdelingenwet dat een gebonden bevoegdheid inhoudt, is weinig ernstig te noemen. Allereerst vergist verweerder zich waar hij spreekt van een gebonden bevoegdheid bij de toepassing van voormelde wetsbepaling. Ook gaat hij er volledig aan voorbij dat het bestreden bevel volledig steunt op de vaststelling dat verzoekster het voorwerp uitmaakt van een beslissing waarbij de hernieuwing van de verblijfsmachtiging als student wordt geweigerd, zodat zij er evident belang bij heeft om in rechte aan te voeren dat er eveneens grond is tot nietigverklaring van het bestreden bevel indien wordt overgegaan tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van hernieuwing van de verblijfsmachtiging als student. Het gegeven dat, zoals verweerder nog opmerkt in zijn nota, het bestreden bevel geen loutere gevolgbeslissing is van de eerste bestreden beslissing en er geen sprake is van één en onderdeelbare beslissingen, doet geen afbreuk aan wat voorafgaat.

2.9. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Een verder onderzoek van het middel dringt zich niet langer op.

### 3. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

### 4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

## OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

### Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 maart 2023 tot weigering van de aanvraag tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

### Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend drieëntwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS